

Guillaume Métayer

XIX. SZÁZAD

A gipszszobor e fártban Sainte-Beuve nevére hallgat
s e rézrozsdás tépőfog, mely, dúcolva egünket,
kész az évek állkapcsával ledarálni minket,
míg penészt vedlik, nem más, mint a néhai Balzac.

Eltörpít, bármire nézek, miközben akármi meghat.
A XIX. század volt a kontinensem,
és most elvándorol: minden irányban itthagj engem.
A mesének vége: morzsák az ösvényen nem maradtak.

Sütőben a Luxembourg-kert emlék-brownie-ja,
az eltűnt idők, mint feltekert gyep, rolniban;
az összes durcás maszk a szél szívébe süllyedt.

A XIX.: nekünk apánk-anyánk volt.
Hagyott magából tetőn, eresz csücskébe gyűlve,
de minket árván. Ki tudja, hányban – pláne hánykor.

RÉSZLET EGY NUKLEÁRIS EPOSZBÓL

Japán eredetiből

Füst, vörös fényvillanások,
de a felszerelés nem forog veszélyben.
A víz sima maradt, a fal és a mélység érintetlenek.
Egy félénk hold egyetlen sugara
egy mutatóujj begyét fürdeti,
végtelen hullámoktól barázdált,
jól ismert labirintust, vetélytársát a zavaros vizeknek,
égi örvényeknek...
Az ujj úgy tekereg, mint

a fény felé törekvő halak,
közös feltáncolás, felugró
tekebábuk, fénnel mozgatott marionettek
a hold szikláit által magnetizálva.
Az apó pedig, aki már-már szemérmetlenül fürkészi az ujját,
azt ellenőrzi, hogy a számtalan érzékelőcsatorna
helyén van-e mind, mert éppen most készül bevetni
a völgyzárógátról a világ létező
leghosszabb zsinórját legalulra,
legalulra, a felrohanó füstön túlra,
föl a holdnak, föl a holdnak,
és arccal az égben, kézzel az űrben, extázisban érezni majd meg
a távoli vacsora ficánkolását. Aztán csak húzni
óvatosan, több száz métert, fölfelé.
Végül a vacsora, majd a szokásos lefekvés
HoshaSuru személyes filozófiája szerint:
a legkisebb rossz mozdulat is okozzon
háromszáz méter zuhanást, a halál pedig
legyen könyörtelen. Az abszolút önfegyelem ideálja,
ahol a legapróbb fejbiccenés is az alvó halálát jelenti,
hacsak estében meg nem ragadja a fogás nélküli falat,
amelyen a legkisebb dudort is óriásoknak faragták.
Így hát, a távoli hegyek havával takarózva
és a kék eget használva lábtakaróul, odafenn kuporogva
ezeken az amfiteátrumokon, amiket rögtön megalkotásuk után,
itt ebben a kerek völgykatlanban
egy emberfeletti ipar magukra hagyott – mint egy
bolha egy hunyorgó beton szemüreg peremén,
él negyven év óta HoshaSuru,
a Sugárbeteg.

Kemény István fordításai